

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Skytten paa Aunsbjerg (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 199. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387846496/facsimile.pdf> (tilgået 15. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

Skytten paa Aunsbjerg

I min Opvæxt maatte jeg oftere og længere end jeg ønskede opholde mig, eller rettere: indspærres paa denne Gaard. Besidderen Eratsraad Steen de Steensen var nemlig min Moders Morbroder. Han og Kone – en Schinckel – havde ingen Børn; jeg var opkaldt efter ham; og han var en godmodig Mand. Hun – ja, hun holdt virkelig af mig – hun var »fuldblods«, som det nu hedder; og man veed, at denne Race ikke er fri for Nykker, dem ej engang den »permanente Guillotine« er istand til at udpille: hun vilde herske; intet videre. »Hvor er din Villie, lille Steen?« sagde hun ofte til mig – men ikke uden naar Fremmede vare tilstede. Jeg var en Dukke, en Automat; og hun havde lært mig at svare: »I Bedstemoders Lomme.« – Den stakkels Drengs sædvanlige Trøst var, i hendes Fraværelse at drille hendes Yndlingshund »Manille«, der, mellem os sagt, var af en yderst gnaven og irriterabel Tænke-maade. Jeg fik, henad Vejen sagt, den Satisfaction: at den engang uforvarende kom ind i Tøjreslaget til en Ørn, der ogsaa var fængslet, men til en Grønplet i Haugen, hvor da denne Fuglenes Konge myrdede Favoriten, og aad ham til Frokost. Det forstaaer sig: paa den regjerende Dronnings Befaling blev der holdt Standret over ham, og Dommen, at skydes, strax fuldbyrdet af Skytten Vilhelm.

Samme Skytte var ellers *min* Favorit; og jeg var aldrig lykkeligere, end naar jeg engang kunde faae Lov til at besøge ham i hans Kammer, besee hans Geværer, lege med hans Hunde, og høre hans Jagthistorier. – Han hedde ellers »Guillaume,« der betyder det samme paa fransk som Wilhelm paa tysk, og han *var* en Franskmand. – Jeg veed det nok: jeg er kommen i Ord for at lyve; og nu kunde maaskee Een og Anden ogsaa her ville beskyldde mig for et Falsum. Men jeg er ikke bange; jeg kan legitimere mig – og jeg holder af Legitimiteten. General Numsen, som engang, endnu i Mand's Minde, var Chef for daværende Rytterregiment i Randers, havde, før han kom i russisk Tjeneste, tjent i den franske Armee. Her havde han faaet Rytteren

Kornmodn, 1839

Guillaume til Oppasser, og da de Begge vare blevne kede af Kehrausen ved Rosbach, som Pompadourgeneralen – ikke førte op, thi det gjorde den gamle Fritz – men førte ned, ad Rhinen til – saa blev baade Numsen og hans Tjener saa forstoppede i Halsen af al det Pudder, der støvede fra de franske Parykker, at de sagde Farvel til Skjøtterejmentet, og fulgtes ad herind til Danmark.

Vilhelm var en undersætsig fiirskaaren Karl med et tykt sort Haar, ditto Øjenbryn og smaa brune Øjne til et bredt, blegt, men dog vakkert Ansigt. Mod almindelig fransk Natur var han saa alvorlig, at jeg aldrig mindes at have seet ham lee; endog kun et Smil af ham var en Sjeldenhed; og endda laae der i samme Noget, som ikke huede mig. – Han var derhos ordknap, og sagde ikke mere, end netop behøvedes; undtagen naar han engang imellem fik isinde at fortælle mig Noget; og da tyktes mig, at han saae langt anderledes ud end til daglig Brug. – »Herren» – saaledes hed' Bedstefader til daglig Brug – gjorde meer af ham, end af selve Forvalteren, og sagde mange Gange: »at det var den ærligste Sjæl i Verden.» – »Naadigtuen» leed han ikke synderligt; og det kom mig for, som om hun med Forsæt undgik at tale med ham; i det mindste maatte jeg ofte overbringe ham hendes Befalinger, om han end ikke var længere borte, end fra een Dør til en anden. – Næsten ligesaalidt Samkvem havde han med de andre Tyende paa Gaarden – eet undtaget. Og dette ene var – en ung, og, efter Kyndiges Mening, meget smuk Stuepige, ved Navn Mette. Man skulde troe, at Hun maattet ligne Ham i Sind og Væsen; men tvertimod: Hun var stedse mild og munter; dog derhos saa anstændig i sin hele Opførsel, at Tjeneren, som ikke kunde undvære – og heller aldrig savnede – lidt Kjeresterte, saa med Een saa med Enanden, han kaldte hende – naar hun eller Vilhelm ikke hørte det – »Sipsippenip.» Forvalteren, Gartneren og Ladefogden betitlode hende ligesaa pent; men, det forstaaer sig, ikke i Herskabets Nærværelse. – Jeg undrede mig tidt og kunde ikke begribe, hvoraf det kom: at, naar Vilhelm og Mette vare sammen, saae Han mere mild, og Hun mere alvorlig ud end ellers; og ligesaalidt: hvorfor Begge efter en Tids Forløb saae alvorlige ud, og det enten de vare hos hinanden eller fra hinanden. Og det blev jo længere jo værre, og onsider saae jeg stakkels Mette græde, naar nemlig Ingen anden end jeg Smaadrenge var tilstede. Og naar jeg saa spurgte hende: hvorfor hun græd? saa sagde hun: at hun havde Ondt i Tænderne. Men meer herom siden. Nu skal jeg foreløbig bede om